

P i ó c á k

Egy szomorkás, borongós januárvégi délután Slezák, a nagyhasú, nagyfejű közvetítő ott állt az egyik külvárosi utcasarokon, s Röszkével, a rosszgúnyás, ragyás-arcú tapasztókőművessel beszélgetett.

— Szóval, ha maga meglát bennünket, felénk jön, mintha véletlenül találkoznánk velünk, s kérdéseimre azt feleli, amit mondtam — fejezte be szavait. — Megértette?

— Meg — válaszolta az szolgálatkészen.

— Nohát, akkor menjen előre.

Azzal megfordult, s nekivágott az egyik sáros, szűkmellű utcának. Ott, az egyik bóbiskoló házacska kapuján benyitott, s barnárafestett konyhabejáró bekopogtatott.

— Mindjárt kinyitom — hallatszott belülről egy vénlányos hang.

Slezák kidüllesztette hasát, s türelmesen várt.

Végre megfordult a kulcs, s az ajtó kinyílt.

— Maga az Slezák úr? — fogadta nyájasan egy sovány, hosszúkás arcú, szegényesen öltözött vénlány. — Már vártam. Csak hogy eljött.

— Megigérttem, Flórika kisasszony — mondta hajlongva, készséggel tele Slezák — s amit én megígérek, azt betartom. Mindenki ismer erről az oldalomról — dícsérte magát.

— Szóval megnézhetjük a házat.

— Meg, meg, a tulajdonos is ott lesz.

— Nohát ez pompás! — örvendezett Flórika — Tessék, töltsön magának az asztalon levő pálinkából, s gyújtson rá egy cigarettára, míg rendbeszedem magamat. Pár pillanat az egész, nem csinállok sok faksznit.

— Csak tessék.

— Már itt is vagyok — jött ki Flórika a másik szobából, fején csuklyával s télikabátban. — Ha tetszik, mehetünk is.

— Mehetünk.

Flórika bezárta az ajtót, s a nehézkes-járású közvetítő kalauzolásával elindult a sivár külvárosi utcákon, melyek alig különböztek egy faluétól.

— Mondja, kérem, messze van az a ház? — érdeklődött Flórika, vékony, pisze orrát fölkapva, mintha szippantani akarna a levegőből.

— Innen messze, de a város központjától nem. A távolság oda — innen és onnan — körülbelül egyforma — szépítette Slezák.

— Mégis, hol van?

— Hogy is magyarázzam? Mert nem hiszem, hogy járt volna arra felé. Azt tudja, hol a katolikus temető?

— Tudom.

— Nohát, annak szomszédságában, csak egy házsorral idebb. Az utánakövetkező házsor már a csatornára néz.

— Olyan messze van? — nyúlt meg Flórika arca. — Azt hittem, közelebb lesz.

— De kedves kisasszony. Ezért a pénzért sehohsem kap beljebb házat. Még más-hol sem. Ez egy olyan ritka alkalom, amilyen két évben egyszer ha akad. Az illető meg van szorulva, és sürgősen kell neki a pénz. Még jó, hogy nem tud róla senki.

— S gondolja, Slezák úr, hogy megelőzhet valaki bennünket? — aggodalmaskodott Flórika.

— Hátha nem sietünk, megtörténhetik — válaszolta Slezák, számítónan elkomolyodva.

— Akkor igyekezzünk.

— Annyira épp nem sürgős. Megvár a tulajdonos bennünket. Jól tudja, ki vagyok.

— Csak megfelelne — izgult Flórika.

— Miért ne felelne meg? Egy kétszobás ház. Konyhával, pincével, disznóóllal, fáskamrával, kerttel. Kész ajándék kétszázötvenezerért!

— Kétszázötvenezerért? Azt mondta, Slezák úr, hogy tizet lealkudott?

— Kétszázötvezret mondtam? — Tévedtem.

— Jaj, csak már túllennék a dolgon! Ha végre saját fedelem alatt lakhatnám! Nem is képzelem, Slezák úr, mennyire vágyom már rá.

— Hogy én ne tudnám elképzelni? Én, aki annyi embert juttattam házhoz...

— Elhiszem, Slezák úr. S tudom, hogy jóakaróm.

— Jól mondta, kisasszony. Csakugyan jóakarója vagyok. S ha én azt mondom, hogy megkapja a házat, hát biztosan megkapja. Csak hallgasson reám.

— Ki másra is hallgatnék? A többiek csak ki akarnak használni. Ez azt kér, a másik meg amazt. Mind szegénységemre éhesek. Nincs itt egyetlen igazi, önzetlen barátom. Maga legalább becsületesen megmondta, hogy a házeladás közvetítéséért mit kér. Ez tiszta, egyenes eljárás.

— Hát igen, én nem szoktam álutakon járni. Csak a tiszta, rendes üzletet szeretem.

— Ezért is bízom magában.

— Nem szoktam dicsekedni, de benem még senki sem csalódott — kérkedett Slezák.

— Csak azt sajnálom, hogy nincs itt most a barátnőm, Magdi, akkor nem teketóriáznék sokat. Ő olyan gyakorlatias érzékű.

— Bocsásson meg, kedves Flórika kisasszony, de én mégis csak jobban értek a házakhoz, hisz ez a szakmám.

— Nem kételkedem benne, Slezák úr, de én olyan nehezen határozom el magamat valamire, annyi csalódás ért már az életben.

— Elhiszem, kisasszony, de nem kényserít senki, hogy megvegye a házat. Akár mindjárt vissza is fordulhatunk. Én nem veszték semmit, találok azonnal vevőt, akár tizet is — játszott a közőnyöst.

— Dehogy fordulunk vissza. De megszoktam, hogy fontosabb ügyekben Magditól kérek tanácsot.

— Hát ha Flórika kisasszonynak megnyugvás, tessék, írjon neki. Visszajövet

majd bemegyünk a kávéházba és írhat. Bár — vakarta meg fülét — nem tudom, fog-e a ruszin addig várni. Én azonban megkísérlem rábeszélteni.

Ebben állapotok meg, s csendes beszélgetés közben folytatták útjukat. Végre beértek egy szűk, tudósorító utcácskába, melyben dagadt a sár, s melynek végén ott állt az eladó ház. De mielőtt odaértek volna, Röske nagyhangos köszönéssel eléjük jött.

— Hát magát, Slezák úr, mi szél hozza errefelé? — tudakolta.

— Talán inkább én kérdezhetném, hogy maga mit csinál itt — válaszolta a gyanakvót tettetve nézéssel Slezák.

— Én bizony a Hornyák háza miatt jártam itt.

— Hornyák háza miatt — horkant föl megütközve Slezák. — Mi dolga van magának Röske, a házzal?

— Meg akarom venni — válaszolta ő nagyképpen, mintha a vételárat akár rongyos ruhája mellényzsebéből kirázhathatná.

— Maga? — meresztette rá nagy ökörszemét Slezák. — Ugyan honnan volna magának annyi pénze?

— Nekem? Azért mert nem ütöm nagy-dobra? Ha éppen tudni akarja, most is van annyi odahaza, hogy lefoglalózhatom vele a házat.

— Szóval másnak akarja megvenni? — engedett föl Slezák.

— Persze, hogy másnak. Kicsodán keresne a magamfajta, ha nem máson? Élni csak kell valamiből!

— Talán már benn is volt?

— Onnan jövök.

— Meg is ette akkor a fene.

— Miért ette volna meg?

— Mert konkurensünk s fölicitálta az árat.

— Licitálta az ördög, Kettőszázötvezret kér, s abból egy parát se enged.

— No mit mondtam? Elrontotta az üzletünket. Én tegnap kettőszáznegyvenezerre alkudtam le.

— Ha tudtam volna. — vakarta meg fejét Röske.

— Ezt jól megcsinálta! — adta a dühöset Slezák. — De gyerünk be, Flórika kisasszony, ne vesztessük az időt. Míg mindent megnézünk...

— S ha sikerrel végzik, gondoljanak rám is. Slezák úr tudja, milyen jó tapasztókőműves vagyok. Biztosan elkel itt is egy kisebb tapasztás. Olcsón vállalnám — ajánlkozott cigánykodva.

— Hagyjon, ne tartóztasson föl bennünket. Jobban tette volna, ha nem üti ide az orrát — mondta Slezák, s kinyitva a kiskaput, udvarias mozdulattal előreengedte Flórikát.

— Hogy ennek is épp most kellett ide jönni — dohogott még mindig, Flórikához csatlakozva. — Most már biztos, hogy a ruszin nem adja kettőszázötvenezeren alul.

— Ilyen pech — viszonzta sopánkodását a kárvallottak együttérzésével Flórika. — Már azt hittem, hogy a háromszázezerből biztosan megmarad negyvenezer, s most, ha a kisebb javításokat is hozzáveszem, ennek is vége. De így vagyok mindennel. A mileticsi nagyházat alig tudtam háromszázezerért eladni, s két hónap múlva már négyszázötvenezerért cserélt gazdát.

Slezák türelmes udvariassággal hallgatta végig, majd benyitott az üveg folyosóra s bekopogtatott a konyhába.

— Izvolite! — válaszolta belülről egy le-föl járkáló, epésarckifejezésű, sovány férfi.

— Jónapot, Hornyák néptársam! Ez a kisasszony akarja megvenni a házat — mutatta be széles karmozdulattal Flórikát. — Eljött, hogy megnézzék.

— Hát csak nézzenek körül, Slezák néptárs. Maga már tudja a járást, s ha mindent megnézték, beszélhetünk a többről.

Slezák tehát sorra megmutogatott mindent. A parasztablakos utcai szobát, az udvarit, a pincét, a padlásfeljárót, az ólat, a faskamrát, a kertet. S közben kiapadhatatlanul dicsérte a ház előnyeit. Csak azt felejtette el megmondani, hogy a tetőgerinc olyan korhadt, hogy két-három éven belül egy kiadós vihar rádönti a házra, s a ház homlokzatával is baj van.

— Majd meglátja, Flórika kisasszony, milyen jó lesz itt lakni. A falak vertek, télen sokkal jobban tartják a meleget, mint a téglából épültek, nyáron meg a hűvösséget. — S nézze ezeket az alacsony mennyezeteket! Itt nem kell órákig fűtenie, hogy a szobák bemelegedjenek. S ha a svédkályha nem tetszik, kidobhatja, s ideállíthat egy másikat. A konyhai tűzhely, mint érezhette, kifogástalan. Éppen ezért télen — szobában és konyhában — fél tüzelőt megtakaríthat, ami majd másfélhavi nyugdíj, ez pedig nagy szó! A pince is, mint láthatta, száraz, az ól, a faskamra jókarbanlevő, a kert olyan nagy, hogy felesbe kiadhatja. Nyáron a csatorna felől kapja a pormentes levegőt, s ami a

legfontosabb, a házba azonnal beköltözhetik, s lakó egyáltalában nem zavarja — fejezte be Slezák ügyes keveréssel a hangulatcsinálást.

A tapasztalatlan vénleánynak, a szóáradat közepette, nem is jutott eszébe, hogy a ház fogyatékoságai iránt érdeklődjék. Ideje se lett volna, hogy jobban széjjel nézzen, mert a különben lomha mozgású Slezák szinte trappolva vezette egyik helyről a másikra, ezzel s a hozzákevert szőőzönnel valósággal elszédítve Flórikát.

Annak valójában tetszett a tömzsi falakon guggoló ház, a jó konyhameleg pedig egészen levette lábáról. Különösen, midőn a számításból becsavart százaz égőt is felkattintották, s nappali világosság áradt szét. Meleg és világosság! Ez volt Flórika két életető eleme. De az előbbiben alig volt része. Hol kosavától ostromolt emeleten lakott, hol hideg, sötét, befűthetetlen hodályban. S bár kályhája zabálta a tüzelőt, takaróba kellett magát becsavarnia, hogy ne fájjon idegzsábás dereka. Ez volt az első hely, ahol a fuvalmaktól mentes, egyenletes meleg oly jól esően ölelte körül, mint kádban a meleg víz. Egyedül a vad, haragoszöld konyhai festéssel nem volt kibékülve. Nem sejtette, hogy penészfoltokat leplez. Dehát legfeljebb lekapartatja és átfesteti. De tettségének, vénleányos bizalmatlanságból, nem adott kifejezést. Ráér erre később is, vagy akkor sem fontos. Amidőn tehát Slezák megkérdezte, hogy meg van-e elégedve, tartózkodóan válaszolt:

— Hát nem mondom, hogy éppen nem felelne meg, de mielőtt megvenném, szeretném, ha Magdi is látná.

Slezák magában a fenébe kívánta Magdit s minden bizalmatlankodó vénleányt. De az üzlet kedvéért jó képet vágott.

— Hát tessék akkor Magdinak írni — válaszolta — De még vasárnap előtt itt legyen, mert a ruszin tovább semmi esetre se vár. Most pedig menjünk vissza hozzá.

A barnaüstökű ruszin keresztbefont karal várta őket, a konyhaasztalhoz támaszkodva.

— No, mindent megmutatott, Slezák néptárs? — kérdezte.

— Mindent — bókolt Slezák, kávébar-na szemében mézédés nézéssel.

— És?

— Hát tetszik a kisasszonynak, csak szeretné, ha barátnője is megnézné. De az csak a hét vége felé jöhet. Arra kéri hát a Hornyák néptársat, hogy addig legyen türelemmel.

— És ha nem veszi meg? — aggályoskodott Hornyák. — Tudja, hogy nekem sürgősen kell a pénz.

— Biztosan megveszi! — nyugtatta meg Slezák.

— No jó, a hét végéig még várok, de tovább egy napot se! Ez az utolsó terminusom. Ha odaadtam volna Mironnak vagy Cimbalmosnak, már rég túllennék rajta.

— Ezt maga se hiszi komolyan — válaszolta Slezák szemtelen mosollyal. — Megköszönheti nekem, ha eladom.

— No jó, néhány napig még várok.

Flórika, aki a ruszinul lefolyt beszélgetésből jóformán egy kukkot sem értett, a végén, a maga párszavas szerb tudásával, gyamoltalanul alkudni próbált.

— Gazda, dvestotinačetirdeset...

Hornyák a fejét rázta.

— Ne gospodjice! Dvestotinepedeset. To je poslednja cena.

Flórika lehorgasztott fejjel vette tudomásul.

— A fene ette volna meg azt a Röszkét — mérgeződött kifelé menet Slezák. — Hát nem volt igazam, hogy fölveri a ház árát? De csak találkozzam vele.

De a találkozásra nem kellett várnia. Röszke ott leselkedett a sarkon.

— No, megveszik a házat? — csapott rájuk nagyszívesen.

Slezák dühösen mordult rá:

— Magának is mindenhová oda kell tolni a pofáját. Nagykeservesen lealkudtam a házárból tíezret, s maga újra felverte.

— Mit tudtam én, hogy maga is a házra pályázik.

— Pályázik a fene. Tudja, hogy a kisasszonynak akartam megvenni.

— Egy kutya. De megmondhatná már, hogy megveszik-e?

— Majd megtudja — válaszolta még mindig a mérgeset adva.

— S ha lesz valami, ne feledkezzenek meg rólam — ajánlotta magát jóindulatukba Röszke.

— Nagyon megérdemli — dohogott Slezák.

— Most pedig sietek, mert vár a vevőm.

— Ahogy magát a vevője várja. Bár már a háta közepét látnám — mormogta Slezák, mert Röszke még mindig ott látatlankodott.

— Hát akkor alászolgája! — köszönt el a tapasztó, s nekilódult, félrekapott sapkával, a keresztutcának.

— Mi most elmegyünk a kávéházba. Flórika kisasszonynak pedig azt ajánlom,

hogy vegyen útközben levélpapírt s bélyeget, mert ott ugyan hiába kér ilyesmit a pincértől.

Flórika tehát, mindent megvett, azután letelepedtek a nemrég átalakított, de máris újabb javításra szoruló, kétes tisztaságú nagyterembe, ahol csak néhány telepes lézengett, asztalra könyökölve, némán fújva a füstöt vagy nagynéha egy-egy szót ejtve. Úgy, mint odalenn a semmittevő öregek a *kafanákban*.

— Egy deci pálinkát — rendelte meg a maga adagját Slezák.

— S maga, kisasszony? — hajolt hozzá mézédés nézéssel.

— Én is egy snapszot, de egyelőre csak féldecit.

— De valami jobbat hozzon — kiáltott a pincér után Slezák.

Az rövidesen hozta is, s eléjük tette az ételfoltos terítővel letakart asztalra.

Slezák megkóstolta.

— Ez a jobbik? — kérdezte fölvetett bikaszemével.

— Ez.

— Képelem, milyen lehet a másik. S ezt mérik pálinkának. — Jól van druzse — szólt nagykegyesen a pincérhez.

— Én inkább feketét rendeltem volna — mondta Flórika — de azt hallottam, hogy az meg csupa difka.

— Jól tetszett hallani. Azonban térjünk át, kérem, a levélírára, mert magam szeretném kivinni az állomásra, hogy a hatórás vonat postakocsijába bedobhassam.

— Hát ez nagyszerű! Előre köszönöm. De előbb igyunk — s szájához emelve, előbb megízlelte, majd egyszerre lehörpintette a pálinkát. Utána elővette tarsolyából a levélpapírt s elkezdett írni.

Slezák egyideig elgondolkozva nézett maga elé, azután megszólalt:

— Ne feledje el, kérem, hogy még a hét vége előtt várjuk. Azt is, hogy táviratozza meg érkezését. Mert kimennék eléje az állomásra. Vállamra akasztott kampós botomról ismer majd rám a kijáratnál.

— Egye fene! — gondolta. — Ugyan gyanússá teheti magát, de jobb, ha látja, kivel van dolga. Olyannal-e, akivel, szükség esetén, „okosan is beszélhet.”

S egy hajtásra kiitta az üzemből a terhére rendelt ízetlen, csupaszesz pálinkát.

— Megvagyok — jelentette ki Flórika, mikor befejezte s leragasztotta a levelet.

— Adja ide kisasszony — nyúlt utána Slezák, s kopogott a pincérnek, hogy fizessen és idejében kiérjenek az állomásra.

Magdi azonnal ráismert vállára akasztott, vastag, kampós botjáról Slezákra, az is reá. A pufók, tejarcú, kékszemű, csodálkozónézésű lányról, aki fölemelt karjával tehetetlenül úszott, sodródott a kifelé tartó áradatban, azonnal megvolt a véleménye. Ettől ugyan nincs mit tartania — gondolta. — Inkább csak a szája járhat, mint az esze. Van benne némi magatudatosság, s a szeme sarkában ugyan bujkál valami mosoly mögé rejtett ravaszság, de azzal játszva elbánik.

— Slezák Bertalan vagyok — mutatkozott be kissé meghajló bókolással. — Csakhogy megismerhettem Flórika kisasszony annyiszor emlegetett barátját — mondta hízelegve.

— Terebes Magdi — ejtette a lány lustán puha, tejfehér kezét Slezák hatalmas tenyerébe. — Én is örülök.

— Ha megengedi, elkísérem.

— Kérem — tessék.

Slezák néhány jelentéktelen bevezető mondat után rátért a tárgyra.

— Mit tetszik szólni Flórika kisasszony házvételi szándékához?

— Csak helyeselhetem — válaszolta a lány nagyos fölénnyel. — Épp ideje, hogy saját házában lakjék.

— Most itt az alkalom, csak Magdi kisasszonyt vártuk.

— No és milyen a ház?

— Körülbelül olyan, mint ez itt — mutatott rá Slezák egy útjukba eső, kisebb házra. — Csak nincs annyira jókarban, dehát azért a pénzért...

— Én is azt hiszem, hogy nem drága.

— Magdi kisasszony délután is meggyőződhetik róla. Egy kis javításra persze szükség lesz, dehát e nélkül nincs manapság házvétel. Csak arra kérem, hogy délután okvetlenül döntsenek, mert a tulajdonos tovább nem vár, máris jelentkezett újabb vevő.

— Hogyne, hogyne — ígérte felületesen Magdi. — Délután kimegyünk és háttározunk.

— Nem szeretném ugyanis — jegyezte meg Slezák — ha más adná el orrom elől. Ezért bizonyos áldozatot is hoznék.

— Hogy értsem ezt Slezák úr? — fordult felé érdeklődéssel a lány.

— Azt gondoltam, hogy valami ajándékkal kedveskednék, ha segítségemre lenne.

— Nem mondom, jól jönne. De hogy én éppen Flórikán keressek, azt mégsem lehet!

— Nem kerül neki egy dinárjába se. Bele van az már kalkulálva a közvetítői jutalékba. Kevesebbet keresek, punktum!

— Az egészen más. Bár ha Flórika megtudja...

— Ki mondta, hogy meg kell tudnia? Miért van közvetítői titoktartás?

— Akkor hát — s itt Magdi pár pillanatig elmélázott — talán inkább pénzben gondolnám... Én mégis jobban tudom, mire van szükségem.

— Kérem, kérem.

— Én mennyi lenne az? — tudakolta Magdi most már üzleti hangon.

Slezák nem válaszolt azonnal. Előbb számadást csinált fejben. Mert Röszkének is adnia kellett valamit.

— Négyezer! — vágta ki pár pillanat múlva. De nyomban vissza is szeretne volna szívni. E helyett sajnálkozó képet csinált.

— Szívesen adnék többet is, de az üzlet nem bírja — tette hozzá.

— Hát ha nem lehet több — vette tudomásul Magdi.

Ily előzmények után mentek el délután újra megnézni a házat.

— No, hogy tetszik? — kérdezte Flórika a lakásban ide-oda tekintgető barátjától. — Megvegyem, mit gondolsz?

— Mit gondolnék? — felelte Magdi vállát megrántva. — Azt, hogy vedd meg. Nem mondom, hogy tudja isten micsoda, de a pénzt megéri.

— Akkor hát megveszem.

.....
Slezák ily módon végre eladhatta a rozoga házat, melyre addig nem akadt vevő. Mert akinek mutatta, annak azonnal elment a kedve, amint fölment a padlásra, s meglátta a korhadt tetőgerendákat s a dűledező homlokzatot.

Flórika nemsokára be is költözött. De csak lassan, fokozatosan jött rá, hogy mennyire becsapták. Egyik is, másik is. Először Slezák, utána Röske. Mert ő is visszaélt a vénlány járatlanságával. A tapasztás jóval többbe került, mintahogy először számította. Azt hazudta, hogy nem látta mindjárt, mennyi a javítanivaló, csak mikor már benne volt a munkában.

De megjelentek, szípolyozták Flórikát mások is. Eljött mosónője, Örzse néni, hogy majd kiveszi felesbe a kertjét, csak a magot kell megfizetnie. Hát meg is fizette, de borsosan. Hogy Örzse néni — korareggel — szorgalmasan megvámolta az ő részét, arra Flórika csak akkor jött rá, mikor konyhaszükségletét, bár elég nagy kertje volt, többször a piacról kellett beszereznie.

Mosónője rászabadította férjét, András bácsit. Azzal, hogy helyette majd ő meg

ki az állomásra, fát, lignitet nézni, s leg-
alább nem kell félnapokat ácsorognia.
Hogy az öreg — visszafelé jövet — fából,
lignitből maguknál is lehajigált, Flórika
nem sejtette. A vénember annyira biztos
volt dolgában, hogy a fűrészelést és ap-
rítást is drágábban számította.

Időközönként ellátogatott Magdi is.

— Minek neked ez a sok könyv, mikor
már tízszer is elolvastad? — vetette oda
megszokott fölényeskedő modorában. —
Hogy rádpenészedjenek, mikor jó áron el-
lehetne őket adni?

— Gondolod? — kérdezte elbátortala-
nodva Flórika.

— Gondolom? — Tudom!

— Hát akkor vigyél el néhányat.

— Néhányat? Azzal el se kezdem.

— Hát akkor ezt a sorozatot — mondta
Flórika kényszeredetten, rámutatva az
egyikre. (Mert oly nehzen vált meg ked-
venc könyveitől.)

A pénzre azonban várhatott. S mikor
végre megkapta, mert Magdi további

könyvekért jött, ugyancsak kevésnek ta-
lálta. De nem merte szóvá tenni.

Szívták, szípolyozták, kihasználták. S
nem volt elég lelki ereje, hogy piócait le-
szaggassa magáról. Nem telt bele három
esztendő, maradék pénze teljesen elolvadt.
Nyugdíját meg élősködői vámosták. Mert
minden szolgálatot borsosan megfizettet-
tek vele. Leszokott italról, nem evett ren-
desen, rongyokban járt, újságot, új köny-
vet nem vásárolt. Egyetlen élvezete a fe-
ketekávé maradt. Erről nem tudott le-
mondani. Negyed nyugdíját arra költötte.
De mikor ott ült a finom illatával egész
szobát betöltő fekete mellett, lassan, szin-
te cseppenként élvezve a forró italt, egy-
két órára megfeledkezett nyomorúságáról,
s valami könnyű, hangulatmegszépítő má-
mor szállta meg. Így élte egyre rövidülő
mámor és hosszabbodó gond közepette
hátralévő éveit a rápenészedő szobákban,
mert a számára idegen környezet miatt
nemigen mert ablakot nyitni, miközben
lassan meghajlott, gerinche tört fölötte a
háztető.

Száva Sumánovics

Téli pejzsázs